

DAVID GARCÍA
Grup Municipal
CEC

LA VIOLÈNCIA QUE NO S'ATURA...

Durant els dies previs a la presentació d'aquest article, són múltiples les violències vers les dones que hem vist als mitjans de comunicació: una noia decapitada per la seva parella a Reus, una noia agredida sexualment per un grup d'homes a Sabadell, una noia agredida sexualment a una discoteca a Sant Cugat, una dona llençada escales avall per la seva parella que quedava ferida molt greu a Torrevieja, una dona agredida i violada per la seva parella a Múrcia, una altra dona assassinada a Tenerife... Podríem continuar citant violències que les dones d'aquest país pateixen. Aquestes però, són només les que mostren els mitjans perquè d'una forma o altra han estat denunciades. Quantes més queden amagades perquè no es denuncien? Aquest 2019 les agressions sexuals i els assassinats de dones víctimes de la violència masclista continuen sense fre i sense resposta contundent. Durant l'any 2018, a l'estat espanyol, noranta set dones van ser assassinades, entre elles vuit nenes.

Les violències vers les dones són múltiples i transversals a tots els àmbits de la vida, i aquesta societat patriarcal està perfectament estructurada perquè tot continuï com està.

La bretxa salarial entre homes i dones és aproximadament d'un catorze per cent a l'estat espanyol. En termes genèrics, les dones han treballat gratis els darrers dos mesos del 2018. Dins d'aquesta discriminació salarial, trobem com una de cada quatre dones cobra menys de 850 euros al mes. Les dones treballen més a temps parcial que els homes per poder dedicar el seu temps a altres activitats com les cures familiars i les activitats de la llar: una de cada tres dones redueixen la seva jornada laboral, mentre que els homes ho fan en nombre d'un cada deu. Segons dades estadístiques els homes treballadors dediquen setmanalment nou hores a activitats de la llar o les cures familiars no remunerades, mentre que les dones hi dediquen vint-i-dos. El famós sostre de vidre fa que només sis de cada cent consellers delegats de les empreses siguin dones.

Tenim unes estructures d'estat i unes lleis que perpetuen aquestes violències i protegeixen els agressors. Com pot ser que tinguem violadors amb condemnes fermes al carrer? Com pot ser que es normalitzin comportaments masclistes als mitjans de comunicació, a la publicitat o a la vida quotidiana? Tot i el colpidor d'aquestes dades, trobem partits feixistes que neguen aquesta realitat, i d'altres com el Partit Popular o Ciutadans que els hi fan el joc a les institucions, afavorint aquesta realitat.

Queda poc pel dia 8 de març. Els moviments feministes preparen grans mobilitzacions arreu. Esperem que tots els sectors de la societat estiguin a l'alçada d'aquesta lluita, i que el dia 8 de març, tots i totes estiguem units per combatre aquesta xacra masclista, i per aconseguir la igualtat de drets i deures entre homes i dones.